

Dr. Brian Weiss

**Același suflet,
mai multe trupuri**

*Descoperă puterea vindecătoare
a vieților viitoare prin terapia regresiei*

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București

Nota autorului

În această carte, numele și celelalte informații privind identitatea personajelor – ocupații sau profesii, reperi geografice (orașe, străzi) etc. – au fost modificate. În afara acestor modificări, ședințele sunt reproduse conform desfășurării lor.

Vei descoperi, fără îndoială, unele anacronisme în dialog, după cum le-au observat și anumiți critici ai lucrărilor mele anterioare. În cartea *Multe vieți, mulți maștri*, de exemplu, datarea „î.Hr.“ pe care o menționează Catherine este, pentru ei, un motiv de a-i invalida povestirea, dar această „dovadă de fals“ a scepticilor este aurul proștilor.

Acest lucru se poate explica simplu prin faptul că toate amintirile pacienților mei sunt filtrate de mintea lor actuală. Ei sunt conștienți de ziua de astăzi, deși amintirile lor vin din trecut și – în această carte – din viitor.

Prefață

De curând, am fost acolo unde până acum am călătorit doar în mod excepțional: în viitor.

Când Catherine a venit la mine ca pacientă, în urmă cu 24 de ani, și-a amintit cu o precizie uluitoare călătoriile în viețile sale anterioare, deși perioada scursă dintre ele era foarte mare, respectiv cea cuprinsă între mileniul II î.Hr. și mijlocul secolului XX, lucru ce mi-a schimbat viața pentru totdeauna. Mi-am zis: „Iată o femeie care își povestește experiențele și care face descrieri ale unor epoci de mult trecute, pe care nu ar fi putut să le cunoască în această viață, iar eu – psihiatru pregătit la Yale și Columbia și om de știință –, ca și alții, de altfel, putem să le validăm.“ Nimic din „știința“ mea nu putea să explice asta. Știam doar că pacienta îmi povestea ceea ce a văzut și a simțit efectiv.

Pe măsură ce tratamentul lui Catherine avansa, ea venea înapoi cu lecții primite de la Maeștri – ghizi imateriali sau spirite ce posedă o mare înțelepciune – care o înconjurau în timp ce ea era detașată de corp. Această înțelepciune m-a format și mi-a guvernat de atunci comportamentul. Catherine putea să meargă atât de mult în trecut, încât, ascultând-o, aveam o senzație de magie și mister.

Era vorba despre tărâmurii despre care nu știam că există. Eram entuziasmat, uimit și înfricoșat. Cine oare mă va crede? Oare credeam eu însumi? Eram nebun?

Mă simțeam ca un băiețel ce află un secret care, odată dezvăluit, ne va schimba pentru totdeauna modul în care privim viața. Totuși, simțeam că nimeni nu va asculta. Mi-au trebuit patru ani să-mi găsec curajul de a scrie în cartea *Multe vieți, mulți maeștri* despre călătoriile Catherinei și ale mele.

Mi-era teamă că voi fi exclus din comunitatea psihiatrilor, dar eram din ce în ce mai sigur că ceea ce scriam era adevărat.

În anii ce au urmat, certitudinea mi s-a întărit și mulți alții – pacienți și terapeuți – au confirmat adevărul celor descoperite de mine. Până în acest moment, am ajutat mai mult de 400 de pacienți, călăuzindu-i în viețile anterioare cu ajutorul hipnozei, astfel încât șocul faptului că reîncarnarea există și fascinația descoperirii s-au atenuat. Dar acum șocul a revenit și sunt reînsuflețit de implicații. Acum pot să-i duc pe pacienții mei în viitor și să-l văd odată cu ei.

De fapt, odată am încercat să o duc pe Catherine în viitor, dar ea nu a vorbit despre viitorul ei, ci despre al meu, văzând foarte clar momentul morții mele. A fost un lucru cel puțin tulburător!

– Când îți vei duce sarcinile la bun sfârșit, viața ta se va termina, mi-a spus ea, dar mai este mult timp până atunci. Mult timp.

Apoi a trecut la un alt nivel și nu am mai aflat nimic.

Câteva luni mai târziu, am întrebat-o dacă am putea merge din nou în viitor. Vorbeam direct atât cu Maeștrii, cât și cu subconștientul Catherinei, iar aceștia au răspuns în locul ei:

– Nu este permis.

Poate că viitorul ar fi speriat-o prea mult. Sau poate că momentul nu era potrivit. Eram tânăr și probabil că nu m-aș fi putut descurca la fel de bine ca acum cu pericolele speciale pe care le presupune progresia în viitor.

În primul rând, progresia în viitor este mult mai dificilă pentru un terapeut decât regresia, deoarece viitorul încă nu s-a întâmplat. Dacă pacientul trăiește o fantezie, și nu o stare de fapt? Cum o putem valida? Nu putem. Știm că, atunci când mergem în viețile trecute, evenimentele s-au desfășurat deja și, în multe cazuri, ele pot fi dovedite. Dar să presupunem că o femeie adultă vede că lumea va fi distrusă în următorii 20 de ani. „Nu am de gând să aduc un copil pe lume“, se gândește ea. „El va muri curând.“ Cine poate să spună că viziunea ei este reală? Că decizia ei e logică? Ar trebui ca ea să fie o persoană foarte matură ca să înțeleagă că ceea ce a văzut poate fi distorsiune, fantezie, metaforă, simbol, viitorul ca atare – sau poate o combinație a tuturor acestora.

Și dacă persoana își vede moartea peste doi ani, o moarte provocată, să spunem, de un șofer beat? Va intra în panică? Nu va mai conduce niciodată? Viziunea va provoca atacuri de anxietate? „Nu“, mi-am spus, „nu aceasta este calea“. Mă îngrijora posibilitatea de autosugestionare, dar și ce ar face persoanele labile psihic. Riscurile de a mă baza pe iluzii erau prea mari.

Totuși, în cei 24 de ani cât Catherine mi-a fost pacientă, și alții au mers, în mod spontan, în viitor – adesea către sfârșitul perioadei de terapie. Dacă aveam încredere în capacitatea de a înțelege că scenele la care asistă ar putea fi fantasmе, îi încurajam să continue. Le spuneam: „Este vorba despre evoluție și experiență și asta te ajută să iei decizii potrivite și înțelepte. Dar vom evita orice amintiri (da, amintiri din viitor!), viziuni sau scene legate

de moarte sau boli grave. Singurul scop este acela de a învăța.“ Iar mintea lor se conforma.

Valoarea terapeutică a fost considerabilă. Am aflat că acești oameni luau decizii mai înțelepte și făceau alegeri mai bune. Ei erau capabili să se uite la o răscruce de drumuri din viitorul lor apropiat și să spună: „Dacă merg pe calea aceasta, ce se va întâmpla? Ar fi mai bine să merg pe cealaltă?“ Și, uneori, viitorul pe care-l vedeau devenea realitate.

Unele persoane care vin la mine descriu evenimente premonitории: a ști ce se va întâmpla înainte de a se întâmpla. Cercetătorii care se ocupă de cazurile de moarte clinică scriu despre asta; este un concept cunoscut încă din vremurile prebiblice. Gândește-te la Casandra, care putea să prevadă viitorul cu exactitate, dar care nu a fost crezută niciodată.

Experiența uneia dintre pacientele mele demonstrează puterea și pericolele precogniției. Ea a început să aibă vise despre viitor și, deseori, ceea ce visa se întâmpla. Visul care a grăbit venirea ei la mine îl înfățișa pe fiul ei într-un accident groaznic de mașină.

– Este real, mi-a spus.

L-a văzut clar și a intrat în panică la gândul că fiul ei va muri în acest fel. Totuși, bărbatul din vis avea părul alb, pe când fiul ei era brunet și avea 25 de ani.

– Ascultă, i-am spus, simțindu-mă brusc inspirat, gândindu-mă la Catherine și fiind convins că sfatul meu este bun. Știu că multe dintre visele tale au devenit realitate, dar asta nu înseamnă că și acesta va deveni. Există spirite – fie că le numești „îngeri“, „gardieni“, „ghizi“ sau „Dumnezeu“, o energie, o conștiință superioară în jurul nostru. Iar ele pot interveni. În termeni religioși, asta se numește Grație Divină. Roagă-te, trimite lumină, fă tot ce poți în felul tău propriu.

Ea a procedat *ad litteram* și s-a rugat, a meditat, și-a dorit să nu se întâmple astfel și a revizualizat totul. Totuși, accidentul a avut loc. Doar că nu a fost unul fatal. Nu fusese nevoie să intre în panică. Este adevărat, fiul ei a fost lovit la cap, dar nu a fost ceva grav. Oricum, a fost un eveniment traumatizant pentru el. Când medicii i-au scos bandajul de pe cap, au văzut că părul îi albise.

Până acum câteva luni, în acele rare ocazii când reușeam să-mi trimit pacienții în viitor, asta se întâmpla de obicei în viața lor. Făceam progresii doar atunci când consideram că pacientul este suficient de puternic din punct de vedere psihologic pentru a le face față. De cele mai multe ori, eram la fel de nesigur ca el în privința semnificației scenelor pe care le vede.

Primăvara trecută am ținut o serie de conferințe pe un vas de croazieră. În astfel de sesiuni, eu deseori îmi hipnotizez în masă ascultătorii, apoi îi conduc într-o viață anterioară și îi aduc înapoi în prezent. Unii merg înapoi în trecut, unii adorm, alții rămân acolo unde se află, fără a fi hipnotizați. De data aceasta, unul dintre spectatori, Walter, un om bogat care este un geniu în industria de software, s-a dus în viitor de unul singur. Și nu s-a dus în propria viață, ci a sărit în viitor cu un mileniu!

A ieșit din norii întunecați și a descoperit că se afla într-o lume diferită. Unele zone – cum ar fi Orientul Mijlociu și Africa de Nord – erau „inaccesibile“, poate din cauza stricăciunilor provocate de radiații, poate din cauza unei epidemii, dar restul lumii era minunat. Erau mult mai puțini locuitori, din cauza unei catastrofe nucleare sau a unei epidemii ori a scăderii natalității. El a rămas la țară, astfel încât nu a putut să vorbească despre orașe, dar oamenii erau mulțumiți, fericiți, chiar într-o stare de beatitudine. A spus că nu găsește cuvinte potrivite pentru a descrie starea lor. Ceea ce fusese cauza scăderii numărului populației

se întâmplase cu mult timp în urmă. Ceea ce vedea era idilic. Nu era sigur în privința datei, dar era sigur că trecuseră mai mult de o mie de ani față de perioada actuală.

Experiența l-a ajutat din punct de vedere emoțional. Era suficient de bogat pentru a visa la schimbarea lumii, dar acum și-a dat seama că niciun om nu poate face asta. Există prea mulți politicieni, spunea el, care nu sunt deschiși față de conceptele de caritate sau de responsabilitate globală. Cele mai importante lucruri sunt intenția de a face lumea un loc mai bun și actele de generozitate pe care le putea face personal. Când s-a reîntors la această viață, s-a simțit puțin trist, poate pentru că nu mai era în acel viitor idilic. Sau poate că suferea din cauza calamității ce urma să aibă loc, întrucât, la un anumit nivel, simțea caracterul ei inevitabil – așa cum fac cei mai mulți dintre noi.

Când s-a trezit, a făcut o descriere vie, evocatoare a scenelor, a sentimentelor și senzațiilor pe care le-a avut. Acesta este unul dintre motivele pentru care cred că nu este doar imaginație. Totuși, entuziasmul lui nu era nici pe departe la fel de mare ca al meu, deoarece, în sfârșit, am văzut implicațiile. Învățasem că trecutul, prezentul și viitorul sunt una și că ceea ce se întâmplă în viitor – ca și în trecut – poate influența prezentul. În noaptea aceea am scris: „Putem merge în viitor, dacă o facem cu înțelepciune. Viitorul, fie el apropiat sau îndepărtat, ne este ghid. Viitorul ne poate arăta efectele, pentru a ne influența să facem alegeri și să luăm decizii mai bune în prezent. Putem schimba ceea ce facem acum pe baza informațiilor primite din viitor. Și acest lucru îi imprimă viitorului o direcție absolut pozitivă.“

Gândește-te ce înseamnă asta! La fel cum am trăit nenumărate vieți anterioare, tot așa vom trăi și vieți viitoare nenumărate. Folosindu-ne de ceea ce a fost și de ceea ce va urma, putem să-i dăm formă viitorului lumii și viitorului nostru. Asta seamănă cu străvechea noțiune

de „karmă”: ceea ce semeni, aceea culegi. Dacă plantezi semințe mai bune, ai grijă de culturi și acționezi mai bine, atunci ceea ce vei recolta în viitor îți va răsplăti eforturile.

De atunci, am făcut progresii cu mulți alții. Unii au mers în propriile vieți viitoare, unii s-au dus în viitorul global. Literatura științifico-fantastică, dorința de a-și împlini visurile, imaginația, toate acestea ar putea să explice ce au văzut, dar la fel de probabilă este și varianta că ei au fost efectiv acolo. Poate că lecția supremă pe care să o învățăm în această viață este ce ne rezervă viitorul și cum noi toți putem să-l influențăm. Această cunoaștere, cel puțin atât cât știu acum, va nuanța viețile mele viitoare, ca și pe ale tale, în drumul nostru spre nemurire.

Viitorul se naște din trecut. Aproape toți pacienții mei merg în viețile lor anterioare înainte de a merge în cele viitoare. Acest traseu netezește calea pentru o mai mare înțelegere și le permite să facă alegeri înțelepte în prezent.

Faptul că viitorul este flexibil și că noi vom fi prezenți în acel viitor sunt conceptele discutate în această carte. Compasiunea, empatia, nonviolența, răbdarea și spiritualitatea sunt lecții de viață pe care toți trebuie să le învățăm.

În cartea de față îți voi arăta de ce ele sunt esențiale, prin exemplul unora dintre cei mai deosebiți pacienți ai mei – și voi include câteva exerciții simple, pentru a începe să înveți cum să le introduci în această viață. Unii dintre voi ar putea să aibă efectiv acces la viețile trecute, dar să nu fii dezamăgit dacă nu se va întâmpla astfel. Dacă îți însușești lecțiile, această viață și următoarele vor fi mai fericite, mai ușoare, mai bogate emoțional și mai împlinite. Și, mai mult, dacă le vom învăța cu toții, însuși viitorul va fi mai bun pentru noi în plan colectiv, deoarece, în mod conștient sau nu, cu toții ne străduim să atingem țelul suprem, care este iubirea.

Capitolul 1

Nemurirea

Cu toții suntem nemuritori.

Nu mă refer doar la simpla transmitere a genelor, a credințelor, a particularităților și a „felului nostru de a fi“ copiilor noștri – iar ei, la rândul lor, copiilor lor, așa cum se întâmplă în realitate. Nici nu mă refer la faptul că realizările noastre – lucrările de artă, noua manieră de a face pantofi, ideea revoluționară, rețeta de plăcintă cu afine – trăiesc și după dispariția noastră, deși cu siguranță că așa este. Mă refer la faptul că cea mai importantă parte din noi, sufletul, este nemuritor.

Sigmund Freud a descris mintea ca funcționând pe diferite niveluri. Printre acestea se numără și ceea ce el a numit „minte inconștientă“, de care, prin definiție, nu suntem conștienți, dar care stochează toate experiențele noastre și ne impulsionează să acționăm, să gândim, să reacționăm, să simțim. Doar prin accesarea inconștientului, a observat el, putem să aflăm cine suntem și, cu ajutorul acestei cunoașteri, să ne vindecăm. Unii au fost de părere că acesta este sufletul, ceea ce Freud numea „inconștient“. Iar prin munca mea, în care aplic hipnoza regresivă – și mai târziu pe cea progresivă –, cu ajutorul căreia oamenii

au acces la vieți trecute și viitoare, astfel încât ei să se poată vindeca mai ușor pe ei înșiși, observ același lucru: activitatea sufletului nemuritor.

Cred că fiecare dintre noi are un suflet care există după moartea corpului fizic și care revine, iar și iar, în alte corpuri, într-un efort progresiv de a ajunge într-un plan superior. Una dintre întrebările care se pun cel mai des este: „De unde vin sufletele, atâta vreme cât acum există mult mai mulți oameni decât la începuturile lumii?”⁴ Le-am pus această întrebare multor pacienți, iar răspunsul este întotdeauna același: „Acesta nu este singurul loc unde sunt suflete. Există multe dimensiuni, multe niveluri diferite de conștiință unde există suflete.” De ce credem că acesta este singurul loc? Energia nu cunoaște limite. Aceasta este o școală ca multe altele. De asemenea, câțiva pacienți mi-au spus că sufletele pot să se divizeze și să aibă experiențe simultane. Nu există nicio dovadă empirică a acestui lucru; sufletul nu are ADN – cel puțin, nu unul fizic, asemenea celui descris de către oamenii de știință James Watson și Francis Crick, laureați ai Premiului Nobel. Dar povestirile ce dovedesc asta sunt copleșitoare și, în ceea ce mă privește, sunt în mod clar inatacabile. Am observat asta aproape în fiecare zi de când Catherine m-a luat cu ea în vremuri trecute extrem de diferite, cum ar fi Arabia anului 1863 î.Hr. și Spania anului 1756.

De exemplu, există Elizabeth și Pedro – în cartea *Only love is real* [*Doar iubirea este reală*] –, iubiți din vieți anterioare care sunt din nou împreună acum; Linda (în cartea *Prin timp, spre vindecare*^{*}), ghilotinată în Scoția, căsătorită în Italia, secole mai târziu, cu bunicul ei din viața actuală și, mai târziu, îmbătrânind în Olanda, înconjurată de familia ei numeroasă și iubitoare; Dan, Laura și Hope (în cartea *Mesaje de la Maeștri*) și alte patru sute de

---

^{*} Apărută în limba română la Editura For You. (n.red.)

persoane – despre unele am scris, despre cele mai multe dintre ele, nu – ale căror suflete au călătorit prin vieți trecute, purtând partea nemuritoare din ele până în prezent. (Unii dintre acești pacienți puteau vorbi, în viețile lor trecute, limbi străine pe care nu le studiaseră niciodată în această viață – fenomen numit xenoglosie și care este o „dovadă“ extraordinară că cele relatate sunt adevărate.)

Când pacienții mei și-au amintit viețile anterioare, traumele care îi făcuseră să vină la mine au fost alinate, iar în unele cazuri chiar vindecate. Acesta este unul dintre principalele scopuri ale sufletului: să avanseze spre vindecare. Dacă aș fi fost singurul care observă astfel de cazuri, ai fi putut spune că i-am căzut pradă unei halucinații sau că mi-am pierdut mințile, dar budiștii și hindușii relatează de mii de ani încoace despre viețile trecute.

Reîncarnarea era cuprinsă în *Noul Testament* până în vremea împăratului Constantin, când romanii au cenzurat-o. Iisus însuși se poate să fi crezut în ea, deoarece El i-a întrebat pe apostoli dacă l-au recunoscut pe Ilie reîntrupat în Ioan Botezătorul. Ilie trăise cu nouă sute de ani înainte de Ioan. Aceasta este o doctrină fundamentală a misticismului ebraic, iar în unele secte a fost învățătura de bază, până la începutul secolului IX.

Sute de alți terapeuți au înregistrat mii de regresii în vieți trecute și multe dintre experiențele pacienților au fost verificate. Eu însumi am verificat detalii specifice și evenimente înregistrate în amintirile pe care Catherine și alții le-au avut despre vieți trecute, detalii precise și evenimente imposibil de pus pe seama unor amintiri false sau a fanteziei. Nu mă mai îndoiesc că reîncarnarea este reală. Sufletele noastre au mai trăit și vor trăi din nou. Aceasta este nemurirea noastră.

Cu puțin înainte de a muri, sufletul nostru – cea parte din noi care știe când va părăsi corpul – se oprește pentru o clipă, plutind. În această stare, el poate să vadă

culori, să audă voci și face o trecere în revistă a vieții care tocmai s-a încheiat. Acest fenomen se numește „experiență extracorporală“ și a fost confirmat de mii de ori, în special de cercetările realizate de Elizabeth Kübler-Ross* și Raymond Moody. Fiecare dintre noi trece prin asta în momentul morții, dar numai câțiva s-au întors la viață și au povestit despre această experiență. Mi s-a relatat și mie un caz (l-am menționat pe scurt în *Only love is real*), nu direct de către pacientă, ci de către cardiologul ei de la Centrul Medical Mount Sinai, din Miami, un om de știință foarte bine pregătit profesional și foarte ancorat în realitate. Pacienta, o doamnă diabetică în vârstă, a fost internată pentru câteva analize. Pe durata spitalizării, a suferit un infarct (inima i s-a oprit) și a intrat în comă. Medicii aveau puține speranțe. Totuși, au încercat tot ce s-a putut pentru a o resuscita și l-au chemat pe cardiolog în ajutor. El a venit în fugă la secția de terapie intensivă și, în graba lui, și-a scăpat stiloul de aur, un model deosebit, care s-a rostogolit prin încăpere până a ajuns sub o fereastră. În timpul unei scurte pauze în procesul de resuscitare, el l-a recuperat.

În timp ce echipa acționa asupra ei – a relatat mai târziu femeia –, ea a plutit în afara corpului și a urmărit întreaga procedură dintr-un punct situat deasupra patului pe care se afla, lângă fereastră. A urmărit totul cu mare atenție, deoarece ea era cea asupra căreia medicii acționau. Dorea să le vorbească, să-i asigure că e bine și că nu trebuiau să acționeze atât de frenetic asupra ei, dar știa că nu o puteau auzi. Atunci când a încercat să-l bată pe cardiolog pe umăr, pentru a-i spune că e bine, mâna ei a trecut prin el, iar acesta nu a simțit nimic. Vedea tot ceea se întâmpla în jurul corpului ei și auzea fiecare cuvânt rostit de medici; totuși, spre disperarea ei, nimeni nu o auzea.

---

* Autoarea cărții *Despre moarte și a muri*, traducere în limba română apărută la Editura For You. (n.red.)

Eforturile medicilor au fost încununare de succes. Femeia a revenit la viață.

– Am urmărit întregul proces, i-a spus cardiologului. El era uluit.

– Nu se poate. Erai inconștientă. Erai în comă!

– Ai scăpat pe jos un stilou frumos, a spus. Probabil că este foarte valoros.

– L-ai văzut?

– Tocmai ți-am spus că da.

Și a continuat descriind stiloul, hainele pe care le purtau medicii și asistentele, în ce ordine au intrat și au ieșit de la terapie intensivă și ce a făcut fiecare, lucruri pe care nu le-ar fi putut cunoaște cineva care nu a fost prezent.

Cardiologul era încă șocat atunci când mi-a povestit cele întâmplate, câteva zile mai târziu. El a confirmat că tot ceea ce relatase și descrisese femeia era conform cu realitatea. Totuși, fără îndoială, ea nu era conștientă; mai mult, orbise cu mai mult de cinci ani în urmă! Sufletul ei posedă capacitatea de a vedea, nu corpul.

De atunci, cardiologul mi-a mai povestit despre pacienți aflați pe patul de moarte care vedeau oameni cunoscuți trecuți de mult în neființă și care-i așteptau să-i ducă dincolo. Aceștia erau pacienți care nu urmau vreun tratament medicamentos și, prin urmare, erau lucizi. Unul a relatat cum bunica lui aștepta răbdătoare, așezată pe un scaun în camera de spital, să-i sosească sfârșitul. O alta era vizitată de copilul ei care murise de mic. Cardiologul a observat că acești pacienți priveau moartea cu calm și seninătate. S-a obișnuit să le spună pacienților: „Sunt foarte interesat de ceea ce simți și de ceea ce ți se întâmplă. Indiferent cât de ciudat sau straniu ți s-ar părea, poți vorbi deschis cu mine.“ Atunci când o făceau, frica lor de moarte scădea.

Cel mai adesea, cei care sunt resuscitați spun că văd o lumină – de obicei aurie, îndepărtată, ca și când ar fi la

capătul unui tunel. Andrea, reporteră de știri la o rețea importantă de televiziune, mi-a permis să o hipnotizez și a descris viața ei de femeie la o fermă situată în Marile Câmpii, în secolul al XIX-lea. La sfârșitul lungii ei vieții, a plutit deasupra trupului, urmărindu-l de departe. Apoi, a simțit cum este atrasă către o lumină – în cazul ei, de culoare albastră, distanțându-se din ce în ce mai mult de corp și îndreptându-se spre o nouă viață, încă neclară. Aceasta este o experiență obișnuită, aproape clasică, de moarte clinică, doar că Andrea povestea despre cineva dintr-o viață trecută – despre ea însăși – care murise cu mai mult de 100 de ani în urmă.

Unde se duce sufletul după ce părăsește corpul? Nu sunt sigur. S-ar putea să nu existe un termen pentru acest loc. Eu îl consider o altă dimensiune, un nivel sau o stare superioară de conștiință. Cu siguranță că sufletul există în afara corpului exterior și că face legătura nu numai cu viețile trecute ale persoanei care tocmai a plecat, ci și cu toate celelalte suflete. Noi murim din punct de vedere fizic, dar această parte din noi este indestructibilă și nemuritoare.

Sufletul este etern. În final, există probabil un singur suflet, o singură energie. Mulți îl numesc „Dumnezeu“, în timp ce alții îl numesc „iubire“; în fond, numele nu contează.

Eu văd sufletul ca pe un corp de energie care se unește cu energia universală, apoi se divide din nou, intact, când revine la o nouă viață. Înainte de a se contopi cu Unicul, privește corpul pe care l-a părăsit și realizează ceea ce eu numesc o trecere în revistă, o analiză a vieții ce tocmai s-a încheiat. Această trecere în revistă este făcută cu o blândețe și o atenție pline de iubire; nu cu scopul de a pedepsi, ci cu acela de a învăța.

Sufletul tău își înregistrează experiențele. Acum, după ce a părăsit corpul, el simte într-un mod mult mai

intens aprecierea și recunoștința tuturor celor pe care i-ai ajutat și i-ai iubit. În mod similar, el simte la fel de intens durerea, mânia și deznădejdea tuturor celor pe care i-ai rănit sau trădat. Astfel, sufletul învață să nu facă lucruri dăunătoare, ci să dea dovadă de compasiune.

Odată ce sufletul termină această trecere în revistă, el pare să se îndepărteze de corp – deseori descoperind lumina minunată pe care a văzut-o strămoșul lui Andrea, deși acest lucru se poate să nu se întâmple imediat. Nu contează; lumina este întotdeauna acolo. Uneori, apar și alte suflete în jur – le-ai putea spune „maestri“ sau „ghizi“ –, care sunt foarte înțelepte și îți ajută sufletul în drumul lui către Unicul. La un anumit nivel, sufletul tău se contopește cu lumina, dar își păstrează, totuși, conștiința individuală, astfel încât să poată învăța în partea cealaltă. Este o contopire simultană cu o lumină mai mare (la capătul călătoriei nemuritoare, contopirea va fi completă), însoțită de sentimente de extaz și bucurie indescriptibile și de conștiința că rămâne individualizat și că are încă lecții de învățat – atât pe Pământ, cât și de cealaltă parte. În final – timpul diferă –, sufletul hotărăște să revină într-un alt corp și, când se reîntrupează, senzația de contopire se pierde. Unii cred că apare o tristețe profundă odată cu separarea de această măreție, acest extaz al contopirii dintre energie și lumină – și poate că așa și este.

În prezent, pe Pământ, noi suntem indivizi separați, dar individualizarea este o iluzie caracteristică acestui plan, acestei dimensiuni, acestei planete. Da, suntem aici, la fel de reali și de solizi ca scaunul pe care probabil stai în timp ce citești. Dar oamenii de știință știu că un scaun făcut doar din atomi, molecule și energie este un scaun și este și energie.

Suntem oameni finiți, dar suntem și nemuritori.

Cred că, la nivelul cel mai înalt, toate sufletele sunt conectate. Ideea că suntem individualizați, separați este iluzia noastră sau marea amăgire. Chiar dacă ne referim la planul fizic, noi suntem conectați la toate celelalte suflete. Prin urmare, într-o sferă diferită, noi suntem cu toții unul. În această lume, corpurile noastre sunt dense și grele din punct de vedere fizic și suferă de boli. Dar cred că în planurile superioare nu există boli fizice. În planurile și mai înalte nu există nimic fizic, ci doar conștiință pură. Și dincolo de asta – mult dincolo și de asta –, pe tărâmurile pe care înțelegerea noastră nu le poate cuprinde și unde toate sufletele sunt Una, nu există nici măcar timp. Aceasta înseamnă că viețile trecute, prezente și viitoare se pot desfășura simultan.

Sunt medic și psihiatru, iar vindecarea este pasiunea vieții mele. Cred că fiecare dintre noi este, instinctiv, impulsivat către vindecare și creștere spirituală, către înțelegere și compasiune, către evoluție. Cred că noi progresăm din punct de vedere spiritual – și nu regresăm. Inconștientul (sau subconștientul, supraconștientul, sufletul) este prevăzut cu un mecanism care-l dirijează pe o cale pozitivă de evoluție spirituală. Cu alte cuvinte, sufletul evoluează tot timpul către sănătate. La un nivel superior, timpul se măsoară în lecții învățate, deși pe Pământ aceasta are o desfășurare cronologică. Trăim atât în dimensiunea timpului, cât și în afara ei. Viețile noastre trecute și viitoare converg în prezent și, dacă ele ne pot călăuzi către vindecare acum – astfel încât viețile noastre actuale să fie mai sănătoase și mai împlinite spiritual –, vom progresa. Se formează o buclă ce pleacă din viața actuală către cele viitoare și de acolo primim informații referitoare la consecințele faptelor noastre de acum, în încercarea de a ne face să ne îmbunătățim viața viitoare chiar în timp ce o trăim pe aceasta.

Cred că mulți dintre noi își petrec prea mult timp gândindu-se la posibilele niveluri superioare de înțelegere. Această chestiune reprezintă un subiect fascinant, dar scopul nostru aici este de a ne vindeca atât timp cât ne aflăm în lumea fizică. Văd foarte mulți oameni, în special adepți ai curentului New Age, care nu sunt bine ancorați în această lume – nu sunt prezenți aici și acum. Progresul în domeniului precum contemplarea și meditația este important, dar cei care-și petrec viața în izolare ar trebui să înțeleagă că suntem o specie socială și că cei care nu beneficiază de bucuriile planului fizic, de plăcerile oferite de simțuri, nu învață lecția completă pe care o presupune această viață.

După cum am spus, până de curând am practicat doar hipnoza regresivă, pentru ca pacienții să-și vadă și să-și înțeleagă viețile anterioare. Acum am început să aplic hipnoza progresivă. Însă, chiar și dacă studiem doar viețile noastre anterioare, putem observa cum am evoluat de-a lungul lor. Toate viețile noastre reprezintă o ocazie de a învăța și, în cazul în care, după ce ne vedem viețile anterioare, căpătăm mai multă înțelepciune, atunci, cu ajutorul liberului arbitru – adică liberul arbitru conștient și liberul arbitru al sufletului –, ne putem influența prezentul.

Sufletul nostru ne alege părinții, deoarece tendința noastră este de a continua procesul de învățare pentru a înainta către vindecare. Alegem ce urmează să facem în actuala viață exact din același motiv. Nu alegem părinți abuzivi, deoarece nimeni nu dorește un tratament abuziv. Totuși, unii părinți devin abuzivi (este liberul lor arbitru), iar într-o viață ulterioară – sau poate chiar în aceasta – ei vor învăța lecția compasiunii și vor înceta să se mai comporte abuziv.

Eu am ales să revin ca fiul lui Alvin și al lui Dorothy Weiss și să devin psihiatru. În viața anterioară am fost luptător în grupările de rezistență din Cehoslovacia și am fost

omorât în 1942 sau 1943. Poate că modul în care am murit m-a făcut să studiez acum nemurirea; poate că dorința mea de a studia și de a preda a fost un rest dintr-o viață anterioară când eram preot în străvechea Babilonie. Oricum, am ales să revin ca Brian Weiss pentru a învăța cât mai mult și pentru a-mi împărtăși cunoștințele cu ceilalți, devenind un vindecător. Mi-am ales părinții aceștia pentru că mi-a fost mai ușor să învăț alături de ei. Tatăl meu îi respecta foarte mult pe cei cu studii universitare și dorea să devin medic. De asemenea, el era interesat de religie și m-a învățat despre iudaism, dar nu m-a forțat. Astfel, am devenit un rabin laic, un psihiatru.

Mama mea era o persoană iubitoare și nu judeca pe nimeni. Mi-a oferit o senzație de siguranță care, mai târziu, mi-a permis să-mi risc cariera și stabilitatea financiară publicând *Multe vieți, mulți maestri*. Niciunul dintre părinți nu era spiritualizat din punctul de vedere al mișcării New Age și nici nu credea în reîncarnare. I-am ales, se pare, deoarece mi-au oferit sprijinul și libertatea de a-mi urma calea. A mai fost oare cineva implicat în luarea acestei decizii? Mă întreb. Spirite, ghizi, îngeri, toți făcând parte dintr-un singur suflet? Nu știu.

Este adevărat, unele suflete aleg să revină ca Saddam Hussein, altele ca Osama bin Laden. Cred că ele revin pentru a avea cât mai multe ocazii de a învăța – la fel ca mine și ca tine. Inițial, ele nu au ales să se întoarcă pentru a face rău, pentru a provoca violență și pentru a amplasa bombe care să omoare oameni și să devină teroriști. Ei au venit înapoi pentru a se opune unui impuls căruia e posibil să-i fi căzut pradă în viețile trecute. Ei au venit înapoi pentru un soi de test practic în această școală în care trăim – și l-au picat cu brio.

Toate acestea sunt, bineînțeles, speculații, dar cred că sufletele lor au venit înapoi într-un efort de a găsi